

MIJN DROOM

OM DE WEREID EEN BEETJE BETER TE MAKEN

In de loop der jaren ontdekte ze dat het allemaal niet zo eerlijk verdeeld is in de wereld. Haar ouders overleden al op jonge leeftijd, waardoor ze al vroeg op eigen benen moest staan. Dit versterkte haar wil om zelfstandig te zijn en het leven te nemen zoals het komt.

"In mijn huwelijk was het hard werken in de dierv verzorging. De focus lag op geld verdienen en hoewel het dierenwereldje ook leuk en goed was, was het niet mijn doel." Na haar scheiding ging ze de wijde wereld in, op zoek naar wie ze was. Voor ze vertrok, richtte Elisabeth in 1996 de Stichting Connecting Hearts op, die zich inzet voor de meest kansarme kinderen en ouderen in de wereld.

De wereld verkennen

Haar drang de wereld te verkennen en haar wens te willen beleven hoe het voelt niets te bezitten of nauwelijks iets te eten te hebben, bracht haar naar India. Al gauw kwam ze in contact met sociaal werkers, nonnen en zakenmensen en mocht ze mee naar afgelegen dorpjes. Elisabeth kwam op de meest armoedige plekken van India.

"In het begin was dit een schok, maar ik realiseerde me ook dat dit was wat ik wilde zien en meemaken. Ik bezocht ongeveer heel India en was op vele heilige plekken. De afgelopen 10

jaar echter, verblijf ik uitsluitend in en rondom Puttaparthi. Dit plaatsje ligt twee uur rijden van het vliegveld Bangalore, tussen de bergen en een groot meer. Puttaparthi is mijn tweede thuis geworden. Een internationaal gezelschap van westerlingen en Indiërs werkt hier liefdevol samen. Onvoorwaardelijke dienstbaarheid is vanzelfsprekend."

Fondsenwerving

Steeds als ze weer terug was in Nederland, zette Elisabeth zich in om haar belevenissen te delen met scholen, kerken en andere instanties. Ook zette ze acties op voor fondsenwerving. Uit alle hoeken kwam steun en door haar - inmiddels goede - contacten in India kon er via een vriend grond worden aangekocht.

"De bouw nam hij eigenhandig voor zijn rekening, terwijl ik doorging met fondsenwerven in Nederland. Zo kon ik de juiste verbindingen leggen en werd het eerste kindertehuis realiteit."

Een dag in India

Inmiddels gaat Elisabeth elk jaar enkele maanden of, als het

Vanaf dat ze kind was, droomde Elisabeth Colenbrander er al van om de wereld te veranderen. "Als meisje van 5 jaar gaf ik met Kerst mijn mooiste pop weg aan de kerk voor de allerarmste kinderen in een ver land. Waar mijn pop naar toe ging was niet belangrijk; dit deed je in het volste vertrouwen."

India naar kan, een halfjaar. Hoe ziet haar dag in Puttaparathi eruit? Elisabeth vertelt.

"Het is vier uur in de morgen en op straat wordt het al rumoerig. In het kleine appartementje dat ik heb gehuurd hoor ik hoe de dag begint. De vuilnis wordt met schop en bezem bijeen geveegd en op een karretje geladen, om daarna in de rivier te worden gedumpt. Mensen gaan naar de tempel of drinken chai thee bij een karretje op straat. Ondertussen verzamelen zich daar omheen de bedelaars om ook een kopje thee of een ontbijtje te bemachtigen. Voor ons westerlingen heeft het een heel speciale sfeer, zo 's morgens vroeg. Het is nu nog aangenaam, maar de temperatuur zal vandaag oplopen tot ongeveer 30 tot 35 graden. Ik benut de ochtend. Er staat weer veel op het programma.

In de warmste tijd van het jaar kan de temperatuur oplopen tot wel 50 graden, maar gelukkig hebben de kinderen dan drie maanden vakantie.

Happy Home Trust

Vandaag ga ik per riksja naar het kindertehuis Happy Home Trust. Dat bezoek ik om de dag. Het ligt buiten het stadje op een prachtige natuurplek waar het goed toeven is voor de kinderen. Dit kindertehuis wordt al vele jaren door mijn Stichting Connecting Hearts gesponsord. Ranjeetha Devi, een spontane ongetrouwde vrouw van 44 jaar begeleidt de kinderen, samen met nog drie andere vrouwen die dag en nacht in het tehuis werkzaam zijn. Alle kinderen gaan naar een English Medium School. Ze vertrekken 's morgens vroeg met de bus en komen tegen half vijf 's middags weer thuis. Ook zaterdag is een schooldag in India. In de warmste tijd van het jaar kan de temperatuur oplopen tot wel 50 graden, maar gelukkig hebben de kinderen dan drie maanden vakantie.

Wanneer het op z'n warmst is, tussen een en vier uur 's middags rust iedereen en zijn de winkels gesloten. Na de rusttijd breng ik een bezoek aan het naaischooltje, een van mijn andere projecten. Met een Duitse invalide vriendin, die ook een stichting heeft en elk jaar om dezelfde tijd in Puttaparathi is, overleg ik wat wij samen zoal kunnen doen voor het naaischooltje. Maar ook de business school en voor het Old Age

Home komen aan de orde. Zij heeft een eigen invalidenbus waarmee wij samen met de sociaal werkers naar de kleine omliggende dorpjes gaan om huisbezoeken te brengen. Het eerste naaischooltje dat wij hebben opgezet ligt in een vies, druk straatje in het dorp. Het gebouwtje waar dagelijks 15 tot 20 vrouwen les krijgen bestaat, na uitbreiding, uit twee garageboxen waar wij de muur hebben laten uitbreken. Het heeft de vrolijke kleuren geel en oranje gekregen en het ziet er professioneel uit. Ieder jaar krijgen 30 tot 40 vrouwen er een naaidiploma. Elke nieuwe, door ons gesponsorde naaimachine, wordt met vreugde in ontvangst genomen. Bij deze feestelijke gelegenheid worden wij met bloemen versierd. Deze vrouwen zijn zo vriendelijk, mooi en kleurrijk, dat het moeilijk te geloven is hoe schrijnend hun eigen woonsituatie soms is. Om de liefde van de moeder voor hun kind te stimuleren geven we ook wel eens baby massages.

Tegen zes uur gaat de zon onder. En om negen uur is er niemand meer op straat, behalve het afval van deze dag."

Het lijkt erop dat Elisabeth,
inmiddels 71 jaar, haar droom om
een klein stukje van de wereld
beter te maken heeft waargemaakt.

En nu

Al haar activiteiten hebben geleid tot vier kindertehuizen: onder andere voor dove, geestelijk gehandicapte kinderen en voor, na de tsunami, ouderloos geworden kinderen. De vrouwen die een naaidiploma hebben, kunnen zich zelfstandig verder ontwikkelen. Zij kunnen, met de gesponsorde naaimachines, zelf les gaan geven in de nabijgelegen dorpjes. Soms, als het nodig is, deelt Elisabeth voedselpakketten uit aan de allerarmsten in de afgelegen dorpjes en overstromingsgebieden en bezoekt ze de leprozen- en blindenprojecten voor vrouwen. Het lijkt erop dat Elisabeth, inmiddels 71 jaar, haar droom om een klein stukje van de wereld beter te maken heeft waargemaakt.

Kerstbeleving

In het kader van de naderende kerstdagen, wil ze tot slot deze prachtige kerstherinnering delen. "Net voor kerst, al weer wat jaren geleden, bedacht ik samen met enkele westerse vrienden een Kerstspel voor een schooltje in een heel arme buurt. We vertelden de kinderen het verhaal over Jozef en Maria en de geboorte van het kindje Jezus in Bethlehem. Een echte Indiase baby uit het buurtje zou het kindje Jezus zijn. Het werd in een kistje met stro gelegd. De andere kinderen verkleedden zich met wat ze hadden aan juten zakken. Dit kerstspel werd gevierd in het bejaardenhuis. Aanwezig waren, behalve de kinderen, de leerkrachten, de ouders, de bejaarde bewoners en de bejaarde bedelaars van de straat, alsook nog een hele club westerlingen. Het was zo mooi om dit mee te maken. Er was een grote gamel eten gekookt en iedereen, donker en blank, arm en rijk, jong en oud at met elkaar zittend op de grond hetzelfde voedsel uit die ene grote pot. Dit ontroerde mij en ik dacht: 'Zie je wel dat het mogelijk is hier op aarde. Wij kunnen met z'n allen wel een zijn!'"

Een gelukkige moeder

"Om mijn bezieling te kunnen realiseren heb ik veel moeten opgeven, waaronder mijn huis. Maar ik moet zeggen, in een caravan is het ook goed toeven. Terugkijkend op wat er in 22 jaar gerealiseerd is en hoeveel mooie contacten gelegd zijn, prijs ik mij gelukkig. Er moet nog veel gedaan worden en als mijn gezondheid het toelaat, zal ik nog vaak in India vertoeven.

Tot slot

Inmiddels ben ik behalve moeder van mijn eigen zoon en oma van mijn kleinkinderen ook een Amma: een universele moeder en grootmoeder van vele kinderen. En zo ervaar ik dat we ondanks een andere cultuur, huidskleur of godsdienst samen een kunnen zijn en de wereld toch een beetje beter kunnen maken. Hoe rijk is dat!" *